

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985-1986

2 JUNI 1986

ONTWERP VAN DECREET

houdende wijziging van het decreet van 2 juli 1981
betreffende het beheer van afvalstoffen

VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu
uitgebracht door de heer G. Beerden

DAMES EN HEREN.

De Commissie voor Leefmilieu heeft gedurende 5 vergaderingen het hoger vermeld ontwerp van decreet behandeld en aangenomen.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer L. Vanvelthoven.

Vaste leden : de heren G. Beerden, F. Cauwenberghs, C. Marchand, E. Vandebosch, L. Van den Brande, A. Van Nevel ;
mevrouw O. Lefeber, de heren P. Matthys, J. Sleenckx, L. Vanvelthoven ;
de heren J. Bosmans, J. Laverge, W. Van Renterghem ;
de heren M. Capoen, A. Geens.

Plaatsvervangers :

mevrouw C. Boeraeve-Derycke, de heren G. Cardoen, Y. Ottenbourg, R. Peeters, A. Vanhaverbeke, R. Vannieuwenhuyze ;
de heren N. De Batselier, J. Leclercq, G. Temmerman, J. Verheyden ;
de heren M. Decoster, J. Devolder, G. Sprockeels ;
de heren J. Gabriels, O. Meyntjens.

Zie :

79 (1985-1986)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet (Omslag)
- Nr. 2 : Amendement

Het bedoelde ontwerp werd besproken in nauwe samenhang met het voorstel van decreet houdende instelling van milieuheffingen op de verwijdering van afvalstoffen en milieubelastende produkten van de heer L. Vanvelthoven (Stuk 47) (19851986) — Nr. 1).

1. Algemene bespreking

1. Uiteenzetting van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu

— Algemeen

Wat het algemeen afvalstoffenbeleid betreft, blijft het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen de belangrijkste basis waarop het afvalstoffenbeleid geënt is. Het doel van het decreet is de gezondheid van de mens en het leefmilieu te vrijwaren tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen door het ontstaan van afvalstoffen te voorkomen, het hergebruik en de terugwinning te bevorderen en de afvalstoffen op een verantwoorde manier te laten verwijderen.

De krachtlijnen van het beleid steunden en steunen verder op drie uitgangspunten :

- a) preventie : voorkomen van verdere milieuschade ;
- b) de nodige middelen op financieel en wettelijk k-reglementair vlak alsmede een doeltreffende controle ;
- c) informatie en opvoeding.

Concreet werd in toepassing van het decreet een volledig instrumentarium uitgebouwd om het ontstaan van milieuhinder en verontreiniging door afval te voorkomen, met name een geëigend vergunningssysteem, uitbatingsvoorwaarden voor alle types afvalverwijderingsinstallaties en ten slotte de meldings- en afgifteplicht.

Hierbij aansluitend werd een strenge en efficiënte controle uitgebouwd. Als concrete acties vermeldt de Gemeenschapsminister o.m. :

- de storplaatsenactie (systematisch sluiten en saneren) ;
- stortverbod voor buitenlandse afvalstoffen (Rupelstreek en Kempen) ;
- sanering van de Rupelstreek ;
- uitvoeringsbesluit op de afvalolie ;
- INDAVER N.V.

Op het vlak van de recyclage primeert, aldus de Gemeenschapsminister, het principe van de scheiding van de afvalstoffen aan de bron. Dit wordt in de hand gewerkt door de subsidiëring van de containerparken. Zo zullen 120 recyclagecentra volledig worden uitgebouwd.

Verder wordt gezorgd voor een planmatige aanpak op pragmatische wetenschappelijke en efficiënte basis. Terloops deelt de Gemeenschapsminister mee dat het afvalstoffenplan nog dit jaar ter bekrachtiging zal voorgelegd worden aan de Vlaamse Executieve.

Het uitgangspunt van dit ontwerp van decreet is het principe „de vervuiler betaalt”. Dit is het principe dat in de EEG-richtlijn van 15 juli 1975 aan alle landen van Europese Gemeenschap werd opgelegd. Het werd reeds voor een (belangrijk) gedeelte gerealiseerd in het gevoerde afvalstoffenbeleid. Het gevolg daarvan is o.m. dat door de opgelegde milieumaat-

regelen bij verbrandingsovens, stortplaatsen e.d.m. de afvalstoffenverwijdering duurder is geworden. Hiervan gaan duidelijk stimulansen uit om de hoeveelheid afvalstoffen te verminderen en om meer te recyclen. De instelling van milieuheffingen betekent in deze context een bijkomende stimulans.

Met de goedkeuring van artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 heeft de Vlaamse Raad zich destijds unaniem akkoord verklaard met het principe van een milieuheffing op de verwijdering van de afvalstoffen.

Reeds in 1982 werden werkdokumenten voorbereid met verschillende bedrijfsorganisaties. Op 29 juni 1983 werd een „ontwerp van decreet betreffende de instelling van milieuheffingen op vaste afvalstoffen” aan de Vlaamse Executieve voorgelegd.

De Raad van State heeft over dit ontwerp advies uitgebracht. Om het advies van de Raad van State in zijn juiste context te plaatsen weze gesteld dat het voorontwerp van decreet d.d. 29 juni 1983 werd opgevat als afzonderlijk decreet in toepassing van artikel 47 van het afvalstoffendecreet. De milieuheffing werd beschouwd als een retributie en de bedragen zouden worden aangepast ter gelegenheid van goedkeuring door de Vlaamse Raad van de OVAM-begroting. Verder zou de inningswijze door de Vlaamse Executieve worden bepaald en gereguleerd en zouden de inkomsten van de milieuheffingen ter financiering van de werkingskosten van de OVAM worden aangewend. OVAM zelf werd vrijgesteld van de milieuheffing. De Raad van State merkte echter op dat het ontwerp moest worden opgesteld als een wijziging van artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen. Immers, volgens de Raad van State, houdt paragraaf 2 van artikel 47 van het genoemde decreet juridisch een inhoudloze „beslissing van zelfbinding” in die best zou worden opgeheven of ingetrokken. Bovendien, wanneer een afzonderlijk decreet over de milieuheffing zou tot stand komen, is het gevaar groot dat bepaalde begrippen die in beide decreten gebruikt worden, verschillend geïnterpreteerd zouden worden.

Verder heeft de milieuheffing het karakter van een belasting, waaruit volgt dat de Vlaamse Raad jaarlijks machtiging zal moeten geven tot invordering bij de goedkeuring van de middelenbegroting (decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap). De grondslag, de aanslagvoet en de vrijstelling moeten eveneens door de Vlaamse Raad worden bepaald. Er is geen delegatie mogelijk naar de Vlaamse Executieve (cf. artikelen 110, §2 en 112 van de Grondwet en artikel 25 tweede lid van de Grondwet).

De OVAM kan als instelling niet worden vrijgesteld ingevolge het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 112 van de Grondwet.

Het Ministerie van Financiën staat in voor de dienst van de belastingen voor rekening van en in overleg met de Gemeenschap of het Gewest (artikel 14 van de gewone wet van 9 augustus 1980). Volgens de Raad van State geldt artikel 14 van genoemde wet voor de belastingen in het algemeen. In de tekst zoals hij nu voorligt is de inning mogelijk door zowel de nationale als de gewestelijke instanties (artikel 2, §5 : de Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regelen van de inning. Na onderzoek in de schoot van de Vlaamse Executieve wijst alles in de richting van een inning via eigen administratie. Voor de geschillen m.b.t. de heffing is een eigen regeling uitgewerkt in het decreet. Rekening houdend met dit advies werd een aangepast ontwerp opgesteld nu getiteld : „Ontwerp van decreet houdende de wijziging van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen”. Dit aangepast ontwerp

werd op 7 mei 1985 aan de Vlaamse Executieve overgemaakt en het voorliggende ontwerp van decreet werd op 15 mei 1985 door de Vlaamse Executieve goedgekeurd en bij de Vlaamse Raad ingediend.

– Krachtlijnen van het ontwerp van decreet

Vervolgens verduidelijkt de Gemeenschapsminister de voornaamste punten van het ontwerp. de voorgestelde heffing zal ten laste gelegd worden van de zogenaamde vergunningshouders, d.w.z. al diegenen die overeenkomstig het afvalstoffendecreet in een of andere vorm aan afvalverwijdering doen en daartoe over een vergunning beschikken of m.a.w. de uitbaters van stortterreinen, verbrandingsovens, compostbedrijven e.d.m.

Het principe „de vervuiler betaalt” ligt aan de basis van de berekening van de bedragen. Het is een instrument om minder milieuvriendelijke verwijderingswijzen te ontmoedigen en meer verantwoorde methoden aan te moedigen. De heffingsbedragen staan vooral in verhouding tot wat nog dient gestort te worden. De verbrandings- of stortlast wordt reeds door de vervuiler betaald. Maar de impact van het storten op het landschap, het ruimtegebruik, de potentiële milieugevaren, worden doorgerekend via de heffing. In feite is de voorgestelde heffing een soort extra-betaling voor de residuaire vervuiling die bij elke vorm van verwijdering ontstaat.

Voor het vaststellen van het bedrag wordt met de volgende elementen, reeds vermeld in artikel 47, §2 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, rekening gehouden :

a) de hoeveelheid afvalstoffen : het bedrag is verschuldigd per volume- of gewichtseenheid ;

b) de aard en samenstelling der afvalstoffen : er wordt onderscheid gemaakt tussen industriële en huishoudelijke, tussen inerte en niet-inerte, tussen volumineuze en compacte, tussen vaste en vloeibare, tussen organische en minerale afvalstoffen ;

c) de weerslag van de verwijdering op de gezondheid van de mens of op het milieu : het storten wordt meest belast ; het tarief voor gevaarlijke en probleemafvalstoffen is hoger dan voor huishoudelijke en inerte afvalstoffen.

T.O.V. het ontwerp van 1983 is er een algemene verlaging van de bedragen van de heffingen en een reductie van het aantal tariefcategorieën.

De bedragen variëren als volgt voor een aantal categorieën :

– industrieel afval	: 10 – 100 fr./ton
– huishoudelijk afval	: 20 – 40 fr./ton
– afvalolie	: 50 fr./m ³
– inerte afval	: 20 fr./m ³
– stockeren voertuigwrakken	: 10 fr./m ³ vergund
– storten baggerspecie	: 1 fr./m ³ .

Op basis van bovenstaande bedragen wordt de totale maximale opbrengst van de heffing geraamd op 275 miljoen, waarvan 65 % afkomstig is van industriële afval, 20 % van diverse bijzondere afvalstoffen en ten slotte 15 % afkomstig is van vergunningshouders voor huishoudelijk afval. de invoering van de heffing gebeurt voorzichtig. waardoor de opbrengst van de milieuheffing in de eerste fase niet overdreven groot is. Toch zullen ze resulteren in het ontmoedigen van het storten en het aanmoedigen van hergebruik, recyclage en voorkoming van het ontstaan van afvalstoffen. In functie van de beleidsobjectieven kunnen uiteraard ten allen tijde deze bedragen in de gewenste zin worden aangepast.

Van de milieuheffing kan men worden vrijgesteld indien het verwijderen van afvalstoffen bij wijze van verwerking noodzakelijk is voor en leidend tot hergebruik, het terugwinnen of recyclen van materialen en grondstoffen vrijgesteld van heffingen. Dit is het geval voor het opslaan van autowrakken, schroot en autobanden voor directe verwerking. Hetzelfde geldt voor het opslaan van afvalstoffen op containerparken en het composteren van tuin- en snoeiafval op deze parken.

De milieuheffing is verschuldigd op het tijdstip waarop de afvalstoffen worden afgegeven aan de heffingsplichtige (artikel 47, §4). Ook voor bijzondere gevallen is een regeling voorzien, namelijk wanneer de heffingsplichtige zelf afvalstoffen voortbrengt en verwijderd, is de heffing verschuldigd vanaf het tijdstip van de verwijdering van de afvalstoffen en wanneer een afvalstof verschillende verwijderingswijzen ondergaat wordt de heffing enkel toegepast op de eerste verwijderingswijze.

De Vlaamse Executieve wordt belast met de uitwerking van de praktische regeling in verband met de inning van de heffing, die tenminste twee keer per jaar zal gebeuren. Zij zal ook de ambtenaren aanduiden belast met de inning en de vordering van de heffing.

In artikel 3 van het ontwerp worden de regels vastgelegd die de invordering van de heffing ondersteunen en wat de inwerkingstoetreding betreft, wordt 1 januari 1987 vooropgesteld.

2. Bespreking

Een lid verklaart dat zijn fractie het eens is met het algemene principe dat de vervuiler betaalt. De filosofie moet echter, volgens dit lid, uitgezuiverd worden in die zin dat de potentiële vervuiler ook moet vermijden dat hij vervuult. Zoniet bevoordelt men de kapitaalkrachtige bedrijven die gemakshalve hun vervuiling betalen. Zij moeten ertoe aangezet worden inzake afvalverwijdering te innoveren, te investeren om vervuiling te beletten. Een financieel drukkingsmiddel alleen is niet afdoende als sanctie.

Verskillende andere leden verklaren zich eveneens akkoord met hogergenoemd principe. Men moet de bedrijven en gezinnen inschakelen in een systeem waarbij actief gezocht wordt naar een zo milieuvriendelijk mogelijke afvalverwijdering. Dit vergt creativiteit en opvoeding. Het beleid mag niet zo gericht zijn dat het betalen van de heffing zonder meer het goede „milieu”-geweten afzwakt. Een lid verwijst in dit verband naar de opvoedende waarde van een initiatief van de Dienst Selectieve Ophalingen van de Stad Gent, nl. het inzamelen van kroonkurken via de scholen. Deze worden gerecycled als brandstof. Het beleid zou dergelijke milieuvriendelijke educatieve initiatieven méér moeten stimuleren. Zij moeten zeker vrijgesteld worden van de milieuheffing.

De Gentse afvalverwerkingsinstallatie bv. is zwaar verlieslatend. Het composteren kost 1000 fr. per ton en brengt hoogstens 300 fr. op. deze milieuvriendelijke verwerking kost meer dan het gewoonweg verbranden. Nu zal men deze verliezen nog vergroten door het doen betalen van heffingen. De gemeente kan toch niet gepenaliseerd worden voor een dienst aan de gemeenschap. Komt daarbij dat de gemeenten vanuit het hoger echelon ter zake geen tegemoetkoming moeten verwachten.

Gemeenschapsminister Lenssens antwoordt op deze bemerkingen en vragen. De stelling „de vervuiler betaalt” betekent niet dat de vervuiler betaalt voor het recht te mogen vervuilen, aldus de Gemeenschapsminister. Er is een reglemen-

tering inzake het ontstaan en het verwijderen van afvalstoffen. Deze reglementering is streng. De bedrijven en de gezinnen moeten zich hieraan onderwerpen.

Desalniettemin blijft er een restvervuiling over. Het is hiervoor dat de houders van het afvalresidu moeten betalen. De reglementering moet de bedrijven ertoe aanzetten investeringen te doen leiden tot het produceren conform de milieuvoorwaarden.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat zich in de bedrijfswereeld een mentaliteitswijziging voordoet. De leefmilieuzorg wordt een aspect van het modern ondernemerschap. Men kan niet verwachten van de overheid dat zij bepaalde activiteiten zonder meer verbiedt.

De taak van de overheid bestaat erin een adequate reglementering op te stellen in functie van een gezond leefmilieu.

Op ruime schaal moet men ook bedacht zijn op eventuele concurrentievervalsing en tewerkstellingsaspecten.

Wat meer bepaald het project van de recyclage van bepaalde materialen, in casu kroonkurken, betreft, deze activiteiten zullen conform artikel 47 §3 a) vrijgesteld zijn van heffingen.

Inzake de verlieslatende afvalverwijderingsinstallaties van de Stad Gent deelt de Gemeenschapsminister mee dat in andere gemeenten, wellicht met nieuwere installaties, betere resultaten worden geboekt. Ook moet men zich afvragen of voldoende huisvuilbelasting wordt betaald door de burgers. Het is in elk geval zo dat de gemeenten niet kunnen ontsnappen aan het betalen van de heffingen.

Een lid wil weten of de bedragen van de heffing zijn afgestemd op deze in de ons omringende landen.

Gemeenschapsminister Lenssens antwoordt dat milieuheffingen onder de vorm zoals in het ontwerp van decreet voorgesteld niet bestaan in de omringende landen.

Een lid vraagt of de Minister een idee heeft van de omvang van de last die de vergunningshouders zullen moeten dragen. De verwachte opbrengst van 275 miljoen gedeeld door 400 vergunningshouders geeft een gemiddelde van 700.000 frank per vergunninghouder en per jaar.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat de heffingen zeer gedifferentieerd zullen zijn naar gelang hun aard, categorie enz.

Een lid vergelijkt de opbrengst van de milieuheffingen ($\pm$ 275 miljoen fr.) met de werkingskosten van OVAM (200 miljoen fr. per jaar). Er zou dus een boni zijn van 75 miljoen. Kan deze som aangewend worden als premie voor de aanmoediging van de recyclage en voor de verhindering van het ontstaan van afval ?

De Gemeenschapsminister wijst erop dat een premie voor recyclage indirect reeds in het ontwerp van decreet is verwerkt. Als voorbeeld citeert hij de heffing voor het storten van vliegasse : 40 fr per ton. Indien de vliegasse wordt gerecycleerd wordt geen heffing betaald. Dit stimuleert de producenten van vliegasse (electriciteitscentrales) tot het zoeken naar alternatieve verwerkingswijzen ervan (bv. wegenbouw).

Wat het boni van 75 miljoen betreft, het is niet zo dat men deze als een uit te delen overschot moet beschouwen.

De opbrengst van de milieuheffing, die een belasting is, komt terecht in de algemene middelen van de Vlaamse Gemeenschap. Het eventueel saldo is niet geaffecteerd.

Verder wijst de Gemeenschapsminister erop dat OVAM 20 miljoen van haar dotatie spendeert aan toegepast wetenschappelijk onderzoek en participaties in studies. In het Regeerakkoord staat ook te lezen dat zal „onderzocht worden op welke wijze de Vlaamse Regering de noodzakelijke investering voor een betere bescherming van het leefmilieu kan ondersteunen.”

Een lid vraagt of de bedrijven zelf voldoende gestimuleerd worden om hun afval binnen het bedrijf te verwerken. Zij kunnen er zich te gemakkelijk van ontdoen door ze naar de overheid door te schuiven, mits betaling. Heeft men het ontwerp van decreet in die optiek bekeken ?

De Gemeenschapsminister herhaalt dat de ondernemingen zelf reeds zeer veel zelf ondernemen om afval te voorkomen, te verwijderen of te verwerken. Heel de reglementering op de afvalstoffen is een stimulans om de afvalstromen te verkleinen. Dit ontwerp behandelt slechts een klein aspect, nl. het niet te ontkomen afvalresidu. Het al dan niet verlenen van exploitatievergunningen is uiteraard het wapen bij uitstek om de bedrijven op hun plichten t.a.v. het milieu te wijzen. Het is al lang niet meer zo dat in Vlaanderen een bedrijf gelijk waar, gelijk wat, gelijk hoe kan produceren.

Een lid, hierin gevolgd door andere leden, stelt vast dat in het ontwerp van decreet nog altijd geen enkele poging wordt gedaan om ook uitvoering te geven aan art. 47 §1b van het decreet van 2 juli 1981, waarbij het mogelijk werd gemaakt om diegenen te belasten die produkten vervaardigen die afvalstoffen doen ontstaan. M.a.w. de industrie blijft andermaal buiten schot. Bij de bespreking hiervan in 1983 in de Vlaamse Executieve werd beloofd dat ook van deze vorm van heffingen dringend werk zou gemaakt worden.

De Gemeenschapsminister verwijst naar zijn algemene uitspraak en deelt mee dat die idee niet verder werd uitgewerkt want Vlaanderen is geen economisch eiland en een produktenbelasting moet in Europees verband geregeld worden. Zoniet raakt men aan de concurrentiepositie van de eigen bedrijven t.a.v. het buitenland en t.o.v. de andere Gewesten. Voor de uiterst gevaarlijke en risicovolle produkten als de PCB's denkt de Gemeenschapsminister eerder aan een verbod.

Op de vraag of een belasting op produkten niet verplicht is door art. 11 van de EEG-richtlijn, antwoordt de Minister ontkennend : de lidstaten hebben de keuze tussen belasting van de vergunningshouders en/of belasting van de produkten. Men moet ter zake afstappen van een sloganmatige benadering, aldus de Gemeenschapsminister.

Verschillende leden vragen waarom de tarieven van het storten van huisvuil werden verlaagd van 180 fr. naar 40 fr. Het geringe tariefverschil tussen storten en verbranden is geen aanzet tot milieuvriendelijke verwerking.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat het tarief voor huisvuil bewust laag is gehouden om geen extra lasten voor de gezinnen op te leggen. Verbranden werd reeds gestimuleerd door subsidiëring van de installaties. Het tarief voor storten blijft toch nog het dubbele van het tarief voor verbranden.

Een lid stelt dat de lage tarieven het voorkomingsbeleid niet stimuleren en dat de ongelijkmatige belasting van de individuele burger blijft bestaan. door het inbrengen van differentiatie in de aanslagvoeten bestaat de mogelijkheid om de ongelijkmatige belasting (de kostprijs van de huisvuilverwerking is bv. in Turnhout (storten) lager dan in Antwerpen (verbranden) enigszins te compenseren. De lage aanslagvoeten maken deze nivellering onmogelijk.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat het ontwerp van decreet een eerste aanzet is. De tarieven werden bewust laag gehouden. Later kunnen ze in functie van de noodwendigheden worden aangepast.

Een lid vindt dat de tarifiering en de indeling in verschillende klassen niet altijd logisch is en geeft daarvan concrete voorbeelden.

Op voorstel van de Gemeenschapsminister stemt de Commissie ermee in dit later te behandelen bij de bespreking van artikel 2 i.v.m. de tarieven.

Een lid heeft moeilijkheden met het feit dat de lozing wel wordt belast ongeacht de bestemming van de produkten.

Een lid vraagt of de heffing door de nationale overheid wordt geïnd en waartoe de heffingen zijn bestemd.

De Gemeenschapsminister verwijst voor de juridische uitleg naar zijn eigen algemene toelichting. De inning gebeurt door de eigen diensten van de Vlaamse Gemeenschap en ingevolge het principe van non-affectatie komt de heffing ten goede van de algeheelheid van de middelen van de Vlaamse Gemeenschap.

II. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2

Een lid heeft moeite met de indeling en de omvang van de in dit artikel aangenomen heffingsvoeten. Hij geeft verschillende voorbeelden van zo'n anomalie, met name de discrepantie in de heffing voor het in punt c van artikel 2 vermelde storten van metaalslakken en het in punt d vermelde storten van gipsafval. Waarop is het verschil gebaseerd ?

Verder vindt hetzelfde lid dat mengmest, vermeld bij punt f en slechts voor 5 frank per ton belast, maximaal zou moeten worden beperkt. Hij vreest dat deze heffing te laag is.

Het slib onder g vermeld kan, afhankelijk van de zuiveringsmethode, zeer of weinig vervuild zijn en dient dus eerst onderzocht. Kortom, hoewel het lid het eens is met het principe van dit artikel en ook met de voorzichtige aanpak, wil hij toch meer uitleg over het onderbrengen van de verschillende afvalstoffen in de diverse categorieën.

Verschillende leden vragen uitleg over het onderscheid tussen industriële en ambachtelijke afval.

Een lid vestigt de aandacht op de bedrijven die schroot produceren. Zij vallen onder de zwaarste categorie van heffing, hoewel zij praktisch 90 % verwerken en dat zou kunnen leiden tot moeilijkheden in die sector.

Wat dit laatste betreft, repliceert de Gemeenschapsminister dat er in schrootafvalprodukten veel zware metalen zitten en dat zij volledig vergelijkbaar zijn met industrieafval.

Wat de indeling betreft, verwijst de Gemeenschapsminister naar § 2 van artikel 47 van het decreet van 2 juli 1981. Daarin wordt bepaald dat het bedrag van de heffing zal rekening houden met de aard, de samenstelling en de hoeveelheid van de afvalstoffen.

De Gemeenschapsminister geeft toe dat elke indeling in zekere zin een arbitraire appreciatie inhoudt. Het probleem is zeer complex en een en ander wordt ook geregeld via het decreet op het grondwaterbeheer, zodat hier slechts een lage bijkomende heffing van 5 frank per ton wordt opgelegd.

De Gemeenschapsminister verwijst verder naar een pakket uitvoeringsbesluiten van 21 april 1982 voor de verschillende omschrijvingen zoals onder meer de begrippen industriële en ambachtelijke afval.

Een lid meent dat het principe dat de vervuiler betaalt, in dit artikel wordt verlaten. Daarom verdedigt hij ter zake het amendement van de heer L. Vanvelthoven C.S. (stuk 79 (1985-1986) — Nr. 2). De indiener van dit amendement argumenteert dat het hoger genoemde principe, opgenomen in de vermelde § 2 van artikel 47 van het afvalstoffendecreet hier ook dient opgenomen. Vandaar zijn amendement bij § 2, A, 1°.

De Gemeenschapsminister meent dat zulks niet nodig is. De situatie, ten tijde van de bespreking van het afvalstoffendecreet, was toen zo dat het principe van de heffing diende ingeschreven te worden, in afwachting van de uitvoering. Nu de uitvoering er via dit ontwerp van decreet doorkomt, heeft het nog weinig zin het principe te herhalen. Overigens is dit ook de mening van de Raad van State die deze tekst in het ontwerp niet nodig vond, zodat hij derhalve werd weggelaten.

Ter stemming gelegd wordt het deel van het amendement van de heer L. Vanvelthoven (stuk 79 (1985-1986) — Nr. 2) met betrekking tot § 2 A, 1°, verworpen met 3 stemmen vóór, 7 stemmen tegen en 2 onthoudingen.

Wat de rest van het amendement van de heer L. Vanvelthoven betreft, verklaart de Gemeenschapsminister dat een zo grote verhoging van de heffingen niet opportuun is. De vervuiler wordt reeds gevat door het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 en er is dus reeds een zekere druk op de producenten. Dit decreet gaat over de rest-vervuiling en de gemaakte raming schat dat de opbrengst ongeveer 275 miljoen frank per jaar zal bedragen, meer dan de jaarlijkse begroting van OVAM. De meeropbrengst zal kunnen dienen voor sensibiliseringsprogramma's, recyclagestudies en dergelijke meer.

Een lid wil weten door wie de inning van de heffing zal gebeuren.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de Raad van State heeft gesteld dat deze heffing een belasting is en geen retributie en derhalve dient ze gestort in de algemene middelen van de Vlaamse Gemeenschap : het zijn dan ook de administratieve diensten van de Vlaamse Gemeenschap die de inning zullen uitvoeren met de technische bijstand van de OVAM.

Een lid waarschuwt ervoor dat dit de eerste „Vlaamse” belasting is, d.i. uitgevaardigd door een lid van de Vlaamse Executieve. Indien ook andere leden van de Vlaamse Executieve gaan belastingen heffen, houdt dit een gevaar in.

De indiener van het amendement repliceert dat indien de heffing thans niet hoog genoeg is, het gevaar niet denkbeeldig is dat men daarna ook geen verhogingen meer zal kunnen doorvoeren.

Een lid heeft nog steeds moeite met de onderverdeling van de gestorte materialen bij de verschillende categorieën en de daaraan gehechte heffingen. Hij stelt voor dit probleem nog eens uitvoerig te bekijken met de commissie en eventueel een afvaardiging van OVAM.

De Voorzitter resumeert de problemen : er zijn nog steeds vragen over de indeling van de afvalstoffen, de indeling in categorieën en er is verder het probleem van de milieubelastende produkten.

De Commissie besluit gans § 2 van artikel 2 door een werkgroep in de schoot van de Commissie leefmilieu te laten onderzoeken.

De leden van de werkgroep kwamen unaniem tot de conclusie dat de tekst van artikel 2 §2 van het ontwerp zou dienen aangepast in volgende zin :

- Een vereenvoudiging van het ontwerp door heffingen te herzien in functie van de stortplaatscategorie. De monostorten worden desgevallend apart behandeld.
- Een herschikking van de verschillende te storten stoffen, zodat voor de meest milieubelastende stoffen ook de hoogste heffing wordt voorzien.
- De heffingen zo te voorzien dat het storten ontmoedigd wordt.

Wat dit laatste betreft herhaalt een lid dat met de huidige tekst het storten (met heffing van 100 frank per ton) niet ontmoedigd wordt. Het verschil van 50 frank heffing is een peulschil want verbranding kost 800 tot 1200 frank per ton. Hij meent dat men geen distorsies moet creëren waar die niet nodig zijn. Alleen het storten dient belast en men moet vooral de bedrijven die afval trachten te verwerken en te recycleren aanmoedigen : die „Tussenstappen” bij het verwerken mogen voorlopig niet belast worden. Als men b.v. 20 frank per ton moet betalen voor het verkleinen, komt er dan nog eens een heffing boor het storten bij ?

Verschillende leden stellen gelij kaardige vragen over het gevaar van meerder heffingen voor hetzelfde bedrijf.

De Gemeenschapsminister wijst er nogmaals op dat men gans het artikel in zijn globaal verband moet lezen. Hij verwijst met de grootste nadruk naar het derde lid van §4 dat het principe „non bis in idem” bevat. „Wanneer een afvalstof verschillende verwijderingswijzen ondergaat is de heffing enkel verschuldigd voor de verwijderingswijze die het eerst wordt toegepast.” Er kan dus geen tweemaal een heffing worden opgelegd. Aan het lid dat alleer het storten wil belasten merkt de Gemeenschapsminister op dat dan de bedrijven die giftige afvalstoffen produceren en deze b.v. exporteren, buiten schot blijven.

Het betrokken lid repliceert dat dit niet zijn bedoeling is. Giftige afval mag nooit worden gestort en de werkgroep, aldus dit lid, was het er roerend over eens dat men het storten op termijn duurder moet maken, zodat dit extra wordt ontmoedigd.

De Gemeenschapsminister merkt op dat er problemen zijn om dit in de praktijk te realiseren. Thans wordt als basis voor de heffing de vergunninghouder getaxeerd, onder meer in het kader van het pakket uitvoeringsbesluiten van 21 april 1982. In geval men alleen het storten belast, is dit veel moeilijker aan te grijpen, de controle daarop is veel lastiger en te veel zou ontsnappen aan het oog van de administratie.

Een lid heeft bezwaren tegen het principe vervat in punten 4 en 5 van littera d) van §2 waar geformuleerd staat „met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen” en „met of zonder recuperatie van energie”.

Het lid vraagt zich af waarom men hier de bedrijven die energie terugwinnen niet aanmoedigt.

De Gemeenschapsminister wijst er op dat de bedrijven die warmte terugwinnen, reeds voor minstens 60 % zijn gesubsidieerd door de overheid, voor deze investeringen.

Verder maken die bedrijven winst door de verkoop van die energie. Er is zodoende reeds heel wat overheidsgeld aan die bedrijven besteed en dus moet hier geen uitzondering worden gemaakt.

Een lid wil weten waarom bij het lozen van gipsafval ook niet staat vermeld zoals bij mineraal slib „zonder giftige of gevaarlijke componenten”.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat gipsafval in verhouding tot het volume weinig gif bevat en dat het derhalve niet nodig is deze restrictie te voorzien.

Ten slotte wijzen verschillende leden nog op de problemen in verband met bedrijven die schroot produceren. Zij verstrekken enkele gegevens omtrent de produktie van „Shredderafval” in België.

Hieruit blijkt dat er per jaar in België 350.000 autowrakken worden verwerkt. De totale verwerkingscapaciteit van de shredders in België bedraagt 330.000 ton per jaar, waarvan 210.000 ton voor Vlaanderen. Vorig jaar werd er in ons land 321.663 ton plaat verwerkt en per jaar wordt er in België ongeveer 90.000 ton shredderafval geproduceerd.

In een document gepubliceerd door de OVAM (Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij) betreffende afval van ijzermetalen, komen volgende gegevens voor :

Door het verwerken van schroot in plaats van erts in de staalnijverheid :

- wordt er 75 % energie bespaard ;
- daalt de luchtvervuiling met 96 % ;
- daalt de vervuiling van het water met 96 % ;
- daalt het waterverbruik met 40 %.

Er bestaat een gevaar, aldus die leden, dat die bedrijven naar Wallonië vertrekken als wij hier een heffing van 100 frank per ton voor het storten van afval zouden gaan opleggen.

Een lid meent dat het moeilijk is hier een klein deeltje van de sector speciaal te gaan behandelen want dan kan men dat even goed voor alle andere sectoren en subsectoren.

De Gemeenschapsminister somt de zware metalen op die in het schrootafval zitten. Om die reden kan deze afval niet aan een heffing ontsnappen. Hij is wel akkoord met een tekstwijziging ter zake, waarbij eventueel een lichtere heffing zou worden doorgevoerd. Ook met een vereenvoudiging van het heffingssysteem is de Gemeenschapsminister akkoord, waarbij zal rekening worden gehouden met stortplaatscategorieën, en de accenten die door de Commissie werden gelegd i.v.m. de verschillen in de diverse heffingen.

De Gemeenschapsminister dient ingevolge de besprekingen een amendement in namens de Vlaamse Executieve. Het amendement wil in artikel 2 § 2 de littera a, b, c en d vervangen door wat volgt :

„a) 100 frank

per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor industriële en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

b) 50 frank

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een

stortplaats bestemd voor industriële en gevaarlijke afvalstoffen, het storten uitgezonderd en tenzij anders bepaald in dit artikel ;

2. per kubieke meter, voor de vergunningsplichtige verwijderingswijzen van afvalolie ;

3. per ton voor het storten van shredderafval afkomstig van de verwerking van autowrakken en schroot ;

c) 40 frank

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor huishoudelijk en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

2. per ton, voor het storten van vliegasse, ook als afdek-materiaal

d) 20 frank

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor inerte afvalstoffen ;

2. per ton, voor het storten van mineraal slib, zonder giftige of gevaarlijke componenten

3. per ton, voor het lozen van gipsafval ;

4. per ton, voor het verkleinen van huishoudelijke afvalstoffen in een mechanische breekinstallatie met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen ;

5. per ton, voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen, met of zonder recuperatie van warmte ;

6. per ton, voor het composteren van huishoudelijke afvalstoffen, met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen of reststoffen ;

7. per kubieke meter, voor het verbranden van slib afkomstig van waterbehandelingsinstallaties, met of zonder warmterecuperatie ;”

Door te verwijzen naar de indeling van de stortplaatsen, aldus de Minister wordt een vereenvoudiging bereikt en zal de inning vlotter verlopen.

Ook de heer A. Geens dient een amendement in dat ertoe strekt artikel 2 § 2 a, b, c en d te vervangen door wat volgt :

„A. 100 fr.

per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor industriële en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

B. 50 fr.

1. per ton, voor alle residu's afkomstig uit verwijderingswijzen van industriële en gevaarlijke afvalstoffen ;

2. per kubieke meter residu afkomstig uit de verwijderingswijzen van afvalolie ;

3. per ton voor het storten van shredder-afval afkomstig van autowrakken en schroot ;

C. 40 fr.

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor huishoudelijke en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

2. per ton, voor het storten van vliegasse ook als afdek-materiaal ;

D. 20 fr.

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor inerte afvalstoffen ;

2. per ton, voor het storten van mineraal slib, zonder giftige of gevaarlijke componenten ;

3. per ton, voor het lozen van gipsafval ;

4. per ton, voor het residu afkomstig van het verklei-nen van huishoudelijke afvalstoffen in een mechanische breekinstallatie, met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen ;

5. per ton, voor het residu afkomstig van het verbran-den van huishoudelijke afvalstoffen met of zonder recuperatie van warmte ;

6. per ton, voor het residu afkomstig van het compos-teren van huishoudelijke afvalstoffen, met of zonder valorisa-tie van energierijke bestanddelen of reststoffen ;

7. per ton, voor het residu afkomstig van het verbran-den van slib uit waterbehandelingsinstallaties, met of zonder warmterecuperatie ;”

Ook dit voorstel verwijst naar de indeling van de stortplaat-sen waardoor een vereenvoudiging wordt bereikt en de inning vlotter zal verlopen zoals trouwens ook in het amendement voorgesteld door de Gemeenschapsminister van Leefmilieu.

Dit amendement door hem voorgesteld, aldus de auteur wij kt enkel af van het ontwerp van de Minister voor wat betreft de verwerking. In het ontwerp van de Minister werd immers de globale hoeveelheid afvalstoffen vóór verwerking voor belas-ting vatbaar verklaard, terwijl in zijn voorstel enkel het residu voor belasting vatbaar wordt verklaard. De auteur meent dat zijn voorstel logischer is om de eenvoudige reden dat het ver-werken zelf reeds een uitermate hoge kostprijs vergt. Het voor-stel heeft daarenboven het voordeel dat het eenduidig een be-lasting heft op het storten als zodanig en elke discussie uitsluit of een tussentijdse verwerking al dan niet gepaard gaat met een recuperatie van bepaalde onderdelen.

De auteur voegt eraan toe dat hij heeft gepoogd de mening van de werkgroep via dit amendement te verwoorden.

De Gemeenschapsminister is van mening dat het begrip „residu” zoals dit voorkomt in het amendement, onduidelijk is.

Verder leidt het voorliggende amendement ertoe dat enkel storten wordt belast en dat is niet in overeenstemming met de bedoelingen van het decreet van 2 juli 1981.

Verder leidt het amendement ertoe dat het recycleren van afvalstoffen, die krachtens §3 van het decreet worden vrijge-steld van heffing, niet wordt aangemoedigd. Dit is voor de Ge-meenschapsminister niet aanvaardbaar : Er moet volgens de Gemeenschapsminister een impuls zijn om minder afval te produceren.

De indiener van het amendement repliceert dat zijn amen-dement wel niet de ideale oplossing is, maar wil via een af-wachtend beleid even tegen het probleem aankijken om dan, eventueel na een paar jaar, het decreet aan te passen.

De Gemeenschapsminister meent dat zijn eigen amende-ment beter aan de bedoelingen van de auteur tegemoetkomt.

Hij stelt voor dat zijn tekst wordt ingehouden maar dat er in 1987 eventueel een evaluatie zal gebeuren met bevoegde administratie.

Vervolgens dient de heer E. Gryp een drietal subamendement in op het amendement van de Vlaamse Executieve.

Het eerste subamendement luidt als volgt :

„In § 2 van artikel 2,d) 3, na het woord „gipsafval” de woorden „zonder giftige of gevaarlijke componenten” toevoegen.

Het is wetenschappelijke aangetoond, aldus de auteur dat de biologische beschikbaarheid en accumulatie van o.a. cadmium en radioactief radium, aanwezig gipsafval, op lange termijn gevaren inhoudt voor de volksgezondheid.

Het tweede subamendement wil in artikel 2 § 2 d) bij ieder van de punten 4 tot en met 7 de woorden „met of’ schrappen.

De auteur meent dat het gelijkstellen van de heffing, ongeacht het al dan niet valoriseren of recupereren van energie of warmte, de nodige aansporing mist die naar zijn mening in het decreet zelf ingebouwd moet zijn, zelfs indien de aanwending van deze technieken materieel voordeel biedt.

In zijn derde amendement wil de indiener bij artikel 2 § 2 een rubriek e) toevoegen luidend als volgt :

„e) 10 frank

herneming onder punten 1 tot en met 4 van de tekst van het amendement onder d) 4 tot en met 7, waarbij telkens de woorden „of zonder” geschrapt worden.”

Het is nodig deze activiteiten, aldus de auteur, ondanks de aansporing van een lagere heffing, toch nog te belasten vermits deze technieken niet van een bepaald vervuilend effect vrij zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er slechts enkele producenten van gipsafval zijn. Door dit amendement grijpt men direct in in de productieproédés van een paar ondernemingen, wat toch niet de bedoeling kan zijn van dit decreet. Men zou dan beter optreden via de vergunning en haar uitbatingvoorwaarden.

De Gemeenschapsminister deelt terloops ook mee dat er een wetenschappelijke studie op stapel staat i.v.m. de gevolgen van gipsafval op lange termijn. Het vraagt het betrokken subamendement niet aan te houden.

Wat het schrappen van de woorden „met of’ betreft, betoogt de Gemeenschapsminister dat dit was voorzien in de oorspronkelijke tekst, maar op verzoek van de Raad van State werd weggelaten. Hij verwijst naar zijn vroegere repliek ter zake i.v.m. de reeds hoge subsidiëring van de investeringen voor de energierecuperatie en de winst uit de verkoop van de energie. Hij vraagt ook dit deel van het subamendement niet aan te houden.

De heer Matthys trekt na deze bespreking, het amendement van de heer L. Vanvelthoven in (stuk 79 (1985-1986) — Nr. 2).

Het amendement van de Vlaamse Executieve wordt vervolgens aangenomen met 8 stemmen voor en 3 stemmen tegen.

Het amendement van de heer A. Geens is hierdoor als minder vergaand, verworpen. (R.v.O. art. 23)

De drie subamendement van de heer F. Gryp worden vervolgens verworpen met 3 stemmen voor en 8 stemmen tegen.

Het geheel van artikel 2 aldus geamendeerd, wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 3 stemmen tegen.

Artikel 3

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat de inhoud van artikel 3 stoelt op de regeling inzake de belasting op de toegevoegde waarde. Aldus zijn onder meer opgenomen de administratieve geldboete (artikel 47bis) en de dwangprocedure (artikel 47quinquies). Het verbod van § 2 van artikel 47bis is geïnspireerd door artikel 41, § 2 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging en van artikel 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. De beslissingen van de Gemeenschapsminister of zijn gevolmachtigde, bedoeld in artikel 47quater hebben geen uitvoerbare kracht : indien de heffingsplichtige het niet eens is met het standpunt van de Gemeenschapsminister of de administratie kan het geschil alleen door de rechtbank worden beslecht.

De kwijtschelding van administratieve geldboeten is een exclusieve bevoegdheid van de Gemeenschapsminister of zijn gemachtigde ; de rechtbanken hebben daaromtrent geen enkele macht.

De dadingen bedoeld in artikel 47quater mogen uiteraard enkel slaan op feitenkwesties en niet op rechtskwesties.

In artikel 47quinquies dient in de voorlaatste regel van het eerste lid van § 3, „artikel 1370” te worden gelezen als „artikel 1390”.

Het artikel wordt met deze tekstcorrectie eenparig aangenomen.

Artikel 4

De Commissie beslist eenparig het woord „1986” te vervangen door het woord „1987”.

III. Eindstemming

Het decreet zoals geamendeerd en aangepast, wordt aangenomen met 8 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

De Verslaggever,

G. BEERDEN

De Voorzitter,

L. VANVELTHOVEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Artikel 47, § 2 en § 3 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

„§ 2. Het bedrag van de milieuheffing bedoeld in § 1, a, wordt vastgesteld op :

a) 100 frank

per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor industriële en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

b) 50 frank

1. per ton, voor alle verwijderingswijzen van industriële en gevaarlijke afvalstoffen, het storten uitgezonderd en tenzij anders bepaald in dit artikel ;

2. per kubieke meter, voor de vergunningsplichtige verwijderingswijzen van afvalolie ;

3. per ton voor het storten van schredderafval afkomstig van de verwerking van autowrakken en schroot ;

c) 40 frank

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor huishoudelijke en daarmee gelijkgestelde afvalstoffen, tenzij in dit artikel anders bepaald ;

2. per ton, voor het storten van vliegasse, ook als afdek materiaal

d) 20 frank

1. per ton, voor het storten van afvalstoffen op een stortplaats bestemd voor inerte afvalstoffen ;

2. per ton, voor het storten van mineraal slib, zonder giftige of gevaarlijke componenten ;

3. per ton, voor het lozen van gipsafval ;

4. per ton, voor het verkleinen van huishoudelijke afvalstoffen in een mechanische breekinstallatie, met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen ;

5. per ton, voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen, met of zonder recuperatie van warmte ;

6. per ton, voor het composteren van huishoudelijke afvalstoffen, met of zonder valorisatie van energierijke bestanddelen of reststoffen ;

7. per kubieke meter, voor het verbranden van slib afkomstig van waterbehandelingsinstallaties, met of zonder warmte-recuperatie ;

e) 10 frank

1. per ton, voor het storten van gipsafval, ook als afdekma-
teriaal ;

2. per ton, voor het verplicht verbranden van ziekenhuis-
afval, afkomstig van medische en verzorgingsactiviteiten als-
ook van onderzoeks- en laboratoriumactiviteiten, met of zon-
der recuperatie van warmte ;

3. per vergunde kubieke meter, voor het storten, stapelen
of stockeren van autobanden, zonder bijhorende verwerking ;

4. per vergunde kubieke meter, voor het opslaan, opstape-
len of stockeren van voertuigwrakken en schroot, zonder bij-
horende verwerking ;

5. per ton, voor de verwijdering van alle afvalstoffen be-
doeld in dit decreet en die niet vermeld werden onder § 2 en
die evenmin van de milieuheffing werden vrijgesteld onder § 3
van dit artikel ;

f) 5 frank per ton, voor het storten van mengmest ;

g) 1 frank per kubieke meter, voor het storten van slib af-
komstig van het onderhoud van bestaande bevaarbare water-
lopen en kunstmatige bevaarbare waterwegen.

§ 3. Van de milieuheffing zijn vrijgesteld :

a) het verwijderen van afvalstoffen bij wijze van verwerking
noodzakelijk voor en leidend tot het hergebruik, het terugwin-
nen of recycling van materialen en grondstoffen, voor de vol-
gende categorieën afvalstoffen :

1. inerte afvalstoffen ;
2. metaalslakken en metaalschroot ;
3. vliegassen ;
4. houtafval ;
5. gipsafval ;
6. slachtafval ;
7. slib van waterbehandelingsinstallaties ;
8. autobanden ;
9. isolatiematerialen ;
10. industriële afvalstoffen ;
11. selectief ingezamelde huishoudelijke afvalstoffen ;

b) 1. het opslaan van voertuigwrakken en schroot op terrei-
nen bij recuperatiebedrijven, als voorraad voor de continue
werking ;

2. het opslaan van autobanden op terreinen bij herspo-
rings- of hergietingsbedrijven ;

3. het opslaan van afvalstoffen op containerparken en het
composteren van tuin- en snoeiafval op deze parken ;

4. het gebruik van afvalolie als geregenereerde olie of als
niet-verontreinigde brandstof.

§ 4. De milieuheffing bedoeld in § 1, a, is verschuldigd op het
tijdstip waarop de afvalstoffen worden afgegeven aan de hef-
fingsplichtige.

Wanneer de heffingsplichtige zelf afvalstoffen voortbrengt en verwijdert, is de milieuheffing hiervoor verschuldigd vanaf het tijdstip van verwijdering van deze afvalstoffen.

Wanneer een afvalstof verschillende verwijderingswijzen ondergaat, is de heffing enkel verschuldigd voor de verwijderingswijze die het eerst wordt toegepast en die niet van een milieuheffing vrijgesteld werd.

§ 5. De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regelen in verband met de inning van de heffing, die ten minste twee keer per jaar gebeurt. Zij duidt tevens de ambtenaren aan die belast zijn met de inning en invordering van de heffing.”

Artikel 3

Aan het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, worden de volgende artikelen toegevoegd :

„Artikel 47bis

§ 1. Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk XII, wordt voor iedere overtreding van de verplichting om aan de heffing te voldoen, een administratieve geldboete opgelegd gelijk aan het dubbel van de ontdoken of niet tijdig betaalde heffing met dien verstande dat deze boete ten minste 1 .000 frank bedraagt.

§2. De rechter kan het verbod uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van de inbreuk liggen, te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.

Artikel 47ter

De vordering tot voldoening van de heffing, van de interesten en van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen van de dag waarop zij is ontstaan.

De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 47quater

Moeilijkheden inzake de heffing die voor het inleiden van een rechtsgelding ontstaan, worden opgelost door het lid van de Vlaamse Executieve daartoe aangeduid door de Vlaamse Executieve, of zijn gemachtigde. Hij beslist ook over verzoeken om kwijtschelding of vermindering van de administratieve geldboete en treft met de heffingsplichtige dadingen, voor zover deze niet leiden tot vrijstelling of vermindering van de heffing.

Artikel 47quinquies

§ 1. Bij gebreke van voldoening van de heffing, interesten, administratieve geldboeten en toebehoren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd ; dit wordt gevisieerd door de ambtenaar daartoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

De kennisgeving van het dwangbevel gebeurt bij een ter post aangetekende brief. De afgifte van het stuk ter post geldt als kennisgeving vanaf de daarop volgende dag.

§ 2. De kennisgeving bedoeld in § 1 :

1° stuit de verjaring van de vordering tot voldoening van de heffing van de interesten, van de administratieve geldboeten en van het toebehoren ;

2° maakt het mogelijk inschrijving te nemen van de wettelijke hypotheek als bedoeld in § 5 ;

3° stelt de heffingsplichtige in staat verzet aan te tekenen tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel, op de wijze bepaald in § 11 ;

4° doet de moratoire interesten lopen tegen de rentevoet in burgerlijke zaken en met inachtneming van de ter zake geldende regelen.

§ 3. Na de in § 1 bedoelde kennisgeving kan de met de invordering belaste ambtenaar, bij een ter post aangetekende brief, uitvoerend beslag onder derden leggen op de bedragen en zaken die de bewaarnemer of schuldenaar aan de heffingsplichtige verschuldigd is of moet teruggeven. Het beslag wordt eveneens bij een ter post aangetekende brief aan de heffingsplichtige aangezegd. Dit beslag heeft uitwerking vanaf de overhandiging van het stuk aan de geadresseerde. De met invordering belaste ambtenaar is belast met het opstellen en verzenden van een bericht van beslag als bedoeld in artikel 1390 van het Gerechtelijk Wetboek.

Voor het overige zijn op dit beslag de bepalingen toepasselijk van artikelen 1539, 1540, 1542, eerste en tweede lid, en 1543 van het Gerechtelijk Wetboek, met dien verstande dat de afgifte van het bedrag geschiedt in handen van de met de invordering belaste ambtenaar.

§ 4. Het uitvoerend beslag onder derden moet geschieden door middel van een deurwaardersexploit op de wijze bepaald in artikelen 1539 tot 1544 van het Gerechtelijk Wetboek, wanneer blijkt uit de verklaring waartoe de derde beslagene gehouden is na het beslag gedaan bij een ter post aangetekende brief overeenkomstig § 1 :

1° dat de beslagen schuldenaar zich verzet tegen het uitvoerend beslag onder derden ;

2° dat de derde beslagene zijn schuld tegenover de beslagen schuldenaar betwist ;

3° dat vóór het beslag door de rekenplichtige een andere schuldeiser zich heeft verzet tegen de afgifte door de derde beslagene van de door deze verschuldigde sommen.

In deze gevallen blijft het in § 3 bedoelde beslag zijn bewarend effect behouden wanneer binnen een maand na de afgifte ter post van de verklaring van de derde beslagene, een uitvoerend beslag onder derden bij gerechtsdeurwaardersexploit wordt gelegd overeenkomstig artikel 1539 van het Gerechtelijk Wetboek.

§ 5. Tot zekerheid van de voldoening van de heffing, de interesten en de kosten, heeft het Vlaamse Gewest een algemeen voorrecht op alle roerende goederen van de belastingplichtige, met uitzondering van schepen en vaartuigen, en een wettelijke hypotheek op al de daarvoor vatbare en in België gelegen goederen voor de heffingschuldige.

§ 6. Het voorrecht bedoeld in § 5 neemt rang in onmiddellijk na de voorrechten die vermeld zijn in artikelen 19 en 20 van de wet van 16 december 1851 en in artikel 23 van boek II van het Wetboek van Koophandel.

§ 7. De rang van de wettelijke hypotheek wordt bepaald door de dagtekening van de inschrijving die genomen wordt krachtens het uitgevaardigde en uitvoerbaar verklaarde dwangbevel waarvan overeenkomstig § 1 aan de heffingsschuldige kennisgeving of betekening is gedaan.

§ 8. De hypotheek wordt ingeschreven op verzoek van een daartoe door de Vlaamse Executieve gemachtigde ambtenaar.

De inschrijving heeft plaats, niettegenstaande verzet, betwisting of beroep, op voorlegging van een afschrift van het dwangbevel dat eensluidend werd verklaard door die ambtenaar en dat melding maakt van de kennisgeving of betekening ervan.

§9. Artikel 447, tweede lid van boek III van het Wetboek van Koophandel met betrekking tot het faillissement, de bankbreuk en het uitstel van betaling, is niet van toepassing op de wettelijke hypotheek inzake de verschuldigde heffing waarvoor een dwangbevel werd uitgevaardigd waarvan kennisgeving of betekening aan de heffingsschuldige is gedaan vóór het vonnis van faillietverklaring.

§ 10. Onder voorbehoud van wat bepaald is in de §§ 1 tot 4, geschiedt de tenuitvoerlegging van het dwangbevel met inachtneming van de bepalingen van het vijfde deel, titel III van het Gerechtelijk Wetboek inzake gedwongen tenuitvoerlegging.

§ 11. De tenuitvoerlegging van het dwangbevel kan slechts worden gestuit bij door de belastingschuldige gedaan en met redenen omkleed verzet met dagvaarding, dat bij exploit betekent moet worden aan het Vlaamse Gewest.

De invordering wordt aanhangig gemaakt bij de rechtbank te Mechelen.

§ 12. Wanneer het verzet tegen het dwangbevel is afgewezen, kan tegen de rechterlijke beslissing niet op geldige wijze enig rechtsmiddel worden aangewend indien het bedrag van de verschuldigde sommen niet in consignatie is gegeven binnen twee maanden na het verzoek dat de door de Vlaamse Executieve gemachtigde ambtenaar bij aangetekend schrijven tot de heffingsschuldige richt.

Artikel 47sexies

Een interest van 1 ten honderd per maand is van rechtswege verschuldigd wanneer de heffing niet is voldaan binnen de termijn die ter uitvoering van artikel 47, § 5 wordt gesteld.

De interest wordt om de maand berekend over het totaal van de verschuldigde heffing, afgerond op het duizendtal naar beneden.”

Artikel 4

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1987.
